

Audiència. Benet XVI presenta la figura de sant Jeroni

El dimecres 7 de novembre
Benet XVI, durant l'audiència
general, presentà la figura de
sant Jeroni.

13/11/2007

Estimats germans i germanes,

Avui centrarem l'atenció en sant
Jeroni, un pare de l'Església que va
posar la Bíblia al centre de la seva
vida: la va traduir al llatí, la va
comentar en les seves obres, i

sobretot es va comprometre a viure-la concretament en la llarga existència terrenal, malgrat el conegut caràcter difícil i fogós que la naturalesa li va donar.

Jeroni va néixer a Estridón pels volts de l'any 347 al si d'una família cristiana, que li va donar una formació acurada, enviant-lo a Roma perquè perfeccionés els estudis. Sent jove va sentir l'atractiu de la vida mundana (Cf. *Epístola* 22,7), però va prevaler en ell el desig i l'interès per la religió cristiana.

Després de rebre el baptisme, vers l'any 366, es va orientar cap a la vida ascètica i, en anar a viure a Aquileya, es va integrar en un grup de cristians fervorosos, definit per ell com una mena de «cor de benaurats» (*Chron. ad ann.* 374) reunit al voltant del bisbe Valerià.

Després, se'n va anar a Orient i va viure com eremita al desert de Calcis,

al sud d'Alep (Cf. *Epístoles* 14,10), dedicant-se seriosament a l'estudi. Va perfeccionar el grec, va començar a estudiar hebreu (Cf. 125,12), va transcriure codis i obres patrístiques (Cf. 5, 2). La meditació, la soledat, el contacte amb la Paraula de Déu van madurar la sensibilitat cristiana.

Va sentir d'una manera més forta el pes del passat juvenil (Cf. *Epístola* 22, 7), i va experimentar profundament el contrast entre la mentalitat pagana i la cristiana: un contrast que s'ha fet famós per la dramàtica i viva «visió» que ens va deixar en una narració. En ella li va semblar sentir que era flagel·lat en presència de Déu, perquè era «ciceronià i no cristià» (Cf. 22, 30).

L'any 382 se'n va anar a viure a Roma: aquí, el papa Damàs, coneixent la seva fama d'asceta i la competència com a estudiós, el va agafar com a secretari i conseller; el

va encoratjar a emprendre una nova traducció llatina dels textos bíblics per motius pastorals i culturals.

Algunes persones de l'aristocràcia romana, sobretot dones nobles com Paula, Marcel·la, Asela, Lea i altres, que desitjaven entestar-se en el camí de la perfecció cristiana i d'aprofundir en el coneixement de la Paraula de Déu, el van escollir com a guia espiritual i mestre en el mètode de llegir els textos sagrats. Aquestes dones també van aprendre grec i hebreu.

Després de la mort del papa Damàs, Jeroni va deixar Roma l'any 385 i va emprendre un pelegrinatge, primer de tot a Terra Santa, testimoni silenciós de la vida terrenal de Crist, i després a Egipte, terra escollida per molts monjos (Cf. «*Contra Rufinum*» 3,22; *Epístola* 108,6-14).

L'any 386 es va aturar a Betlem, on gràcies a la generositat d'una dona

noble, Paula, s'hi va construir un monestir masculí, un femení, i un hospici per als pelegrins que viatjaven a Terra Santa, «pensant que Maria i Josep no hi havien trobat alberg» (*Epístola* 108,14).

Va romandre a Betlem fins a la mort, continuant una activitat intensa: va comentar la Paraula de Déu; va defensar la fe, oposant-se amb vigor a les heretgies; va exhortar els monjos a la perfecció; va ensenyar cultura clàssica i cristiana a joves; va acollir amb esperit pastoral els pelegrins que visitaven Terra Santa. Va morir en una cel·la, al costat de la gruta de la Nativitat, el 30 de setembre de 419/420.

La formació literària i l'àmplia erudició van permetre a Jeroni revisar i traduir molts textos bíblics: un preciós treball per a l'Església llatina i per a la cultura occidental. Basant-se en els textos originals en

grec i en hebreu, comparant-los amb les versions precedents, va revisar els quatre evangelis en llatí, i més endavant els Salms i bona part de l'Antic Testament.

A la vista de l'hebreu i el grec original dels Setanta- la versió grega clàssica de l'Antic Testament, que es remunta a temps anteriors al cristianisme- i de les precedents versions llatines, Jeroni, ajudat després per altres col·laboradors, va poder oferir una traducció millor: constitueix l'anomenada «Vulgata», el text «oficial» de l'Església llatina, que va ser reconegut com a tal en el Concili de Trento i que, després de la recent revisió, continua sent el text «oficial» de l'Església en llatí.

És interessant comprovar els criteris a què es va atènyer el biblista en l'obra de traductor. Els revela ell mateix quan afirma que respecta fins i tot l'ordre de les paraules de les

Sagrades Escripures, perquè en elles, diu, «fins i tot l'ordre de les paraules és un misteri» (*Epístola* 57,5), és a dir, una revelació.

Confirma, a més a més, la necessitat de recórrer els textos originals: «En cas que sorgís una discussió entre els llatins sobre el Nou Testament a causa de les lectures discordants dels manuscrits, recorreguem a l'original, és a dir, al text grec en què es va escriure el Nou Testament. El mateix passa amb l'Antic Testament: si hi ha divergència entre els textos grecs i llatins, recorreguem al text original, l'hebreu; d'aquesta manera, tot allò que surt del brollador ho podem trobar als rierols» (*Epístola* 106,2).

Jeroni va comentar també molts textos bíblics. Per a ell els comentaris han d'oferir opinions múltiples, «de manera que el lector prudent, després de llegir les diferents explicacions i conèixer parers

diversos -que ha d'acceptar o rebutjar- jutgi quin és el més digne de ser atès i, com un expert agent de canvi, rebutgi la moneda falsa» («*Contra Rufinum*» 1,16).

Va confutar amb energia i vivacitat els heretges que no acceptaven la tradició i la fe de l'Església. Va demostrar també la importància i la validesa de la literatura cristiana, convertida en una cultura autèntica que per aleshores ja era digna de ser comparada amb la clàssica: ho va fer redactant «*De viris illustribus*», una obra on Jeroni presenta les biografies de més d'un centenar d'autors cristians.

Va escriure biografies de monjos, il·lustrant al costat d'altres itineraris espirituals l'ideal monàstic; a més a més, va traduir diverses obres d'autors grecs. Per últim, en l'important *Epistolari*, autèntica obra mestra de la literatura llatina, Jeroni

destaca per les característiques d'home culte, asceta i guia d'ànimes.

Què podem aprendre de sant Jeroni? Sobretot això: estimar la Paraula de Déu en la Sagrada Escriptura. Diu sant Jeroni: «Ignorar les Escriptures és ignorar el Crist». Per això és important que tot cristià visqui en contacte i en diàleg personal amb la Paraula de Déu, que ens és lliurada en la Sagrada Escriptura.

Aquest diàleg amb ella ha de tenir sempre dues dimensions: d'una banda, ha de donar-se un diàleg realment personal, perquè Déu parla amb cadascun de nosaltres a través de la Sagrada Escriptura i té un missatge per a cadascú. No hem de llegir la Sagrada Escriptura com una paraula del passat, sinó com a Paraula de Déu que se'ns adreça també a nosaltres i tractar d'entendre allò que el Senyor ens vol dir.

Per no caure en l'individualisme, però, hem de tenir present que la Paraula de Déu se'ns dóna precisament per edificar comunió, per unir-nos en la veritat del nostre camí cap a Déu. Per tant, malgrat que sempre és una paraula personal, és també una Paraula que construeix la comunitat, que edifica l'Església. Per això hem de llegir-la en comunió amb l'Església viva. El lloc privilegiat de la lectura i de l'escolta de la Paraula de Déu és la litúrgia, on en celebrar la Paraula i fer present en el Sagrament el Cos de Crist, actualitzem la Paraula en la nostra vida i la fem present entre nosaltres.

No hem d'oblidar mai que la Paraula de Déu transcendeix els temps. Les opinions humanes vénen i se'n van. Quelcom que avui és moderníssim, demà serà vellíssim. La Paraula de Déu, al contrari, és Paraula de vida eterna, porta en si l'eternitat, la qual cosa val per sempre. En portar en

nosaltres la Paraula de Déu, portem
per tant en nosaltres la vida eterna.

Concloc amb una frase dirigida per
sant Jeroni a sant Paulí de Nola. En
ella, l'exegeta expressa precisament
aquesta realitat, és a dir, en la
Paraula de Déu rebem l'eternitat, la
vida eterna. Sant Jeroni diu: «Mirem
d'aprendre a la terra aquestes
veritats la consistència de les quals
romandrà també en el temps»
(*Epístola* 53,10).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
benet-xvi-presenta-la-figura-de-sant-
jeroni/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-benet-xvi-presenta-la-figura-de-sant-jeroni/) (10/08/2025)